

Sygn. akt V CZ 157/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa I. S.

przeciwko C. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 maja 2013 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 października 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym przez pozwaną I. S. postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił jej skargę kasacyjną od wyroku tego Sądu z dnia 22 maja 2012 r. Sąd Apelacyjny, powołując się na to, że przedmiot zaskarżenia jest niższy niż 75 tys. zł uznał, iż na podstawie art. 398² § 1 k.p.c. w brzmieniu tego przepisu sprzed nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego, która weszła w życie w dniu 3 maja 2012 r., jest ona niedopuszczalna. W zażaleniu skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia jako wydanego z naruszeniem art. 9 ust.1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 233 poz. 1381).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Redakcja art. 9 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, w odniesieniu do skargi kasacyjnej, stwarza podstawy dla dwóch różnych sposobów jego wykładni. Można założyć, tak jak uczynił to zapewne Sąd Apelacyjny, że skoro ustawodawca tylko w odniesieniu do jednego ze środków zaskarżenia (apelacji) wyraźnie wskazał, że przepisy zawarte w nowelizacji stosuje się do apelacji wniesionych po dniu wejścia w życie ustawy, to do innego środka zaskarżenia, czyli do skargi kasacyjnej nie stosujemy tej zasady. Przepis art. 398² § 1 k.p.c., w brzmieniu jakie otrzymał on po 3 maja 2012 r., miałby wobec tego zastosowanie do skargi kasacyjnej złożonej w postępowaniu, wszczętym pozwem lub wnioskiem, po tej dacie. Taka wykładnia tego przepisu pozostaje jednak w sprzeczności z charakterem postępowania wszczętego skargą kasacyjną. Jak wynika z art. 9 ust. 1 wspomnianej ustawy nowelizacyjnej jej przepisy, a więc także art. 398² § 1 k.p.c. w nowym brzmieniu, stosuje się do postępowań wszczętych po dniu 3 maja 2012 r. Prawomocny wyrok sądu II instancji kończy w zasadzie postępowanie w sprawie. Stronie przysługuje jedynie możliwość, gdy spełnione są ściśle określone przesłanki, wszczęcia postępowania kasacyjnego w celu zbadania, czy wyrok Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu. Dlatego istnieją silne przesłanki, aby postępowanie wszczęte skargą kasacyjną traktować jako postępowanie nie całkiem, bo w tej samej sprawie, ale jednak odmienne (nowe) od postępowania

zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu II instancji. Z tego względu dla reprezentowania strony w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wymagane jest pełnomocnictwo obejmujące także to postępowanie. Dlatego przez postępowanie, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ustawy nowelizującej k.p.c., należy również rozumieć postępowanie wszczęte skargą kasacyjną. Rację ma więc skarżąca wskazująca, że jej skarga kasacyjna, złożona po 3 maja 2012 r., jest dopuszczalna, skoro wartość przedmiotu zaskarżenia nie była niższa niż 50 tys. zł.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.